

[Justitsministeren.]

foråret 1964 i forbindelse med forhandlingerne om forslag til lov om partsoffentlighed i forvaltningen. Baggrunden for dette lovforslag var som bekendt den betænknings om offentlighed i forvaltningen, der året før var blevet afgivet af offentlighedskommissionen, som fremlagde to lovudkast, nemlig et om offentlighed i forvaltningen og et om partsoffentlighed i forvaltningen.

Mens der i kommissionen var enighed, bortset fra visse detaljer, om det udarbejdede udkast til lov om partsoffentlighed i forvaltningen, delte kommissionen sig med hensyn til spørgsmålet om indførelse af almindelig offentlighed i et flertal på 11 medlemmer og et mindretal på 9 medlemmer. Flertallet fandt, at der ikke var tilstrækkelig grund til gennemførelse af en så gennemgribende reform, og at de ulemper, den ville medføre, og de vanskeligheder, der ville knytte sig til den nærmere tilrettelæggelse af ordningen, var større end de goder, den måtte indebære, medens mindretallet mente, at de grunde, der taler for offentlighed, havde en sådan vægt, at modhensynene burde vige.

Et medlem af mindretallet, nuværende højesteretsdommer Helga Pedersen, der var venstres repræsentant i kommissionen, mente dog, at man i første omgang alene burde gennemføre en lov om partsoffentlighed og derefter på grundlag af de indhøstede erfaringer senere gennemføre et almindeligt offentlighedsprincip.

Som det vil huskes, fandt regeringen det ikke rigtigt at søge mindretallets forslag gennemført, men fremsatte alene forslag til lov om partsoffentlighed i forvaltningen. I sin fremsættelsestale vedrørende dette lovforslag fremhævede den daværende justitsminister imidlertid, at mindretalsforslaget efter regeringens opfattelse fortjente overvejelse, men at spørgsmålet om en gennemførelse heraf burde sættes i bero, dels fordi man i Norge overvejer at indføre offentlighed i forvaltningen og i Sverige var i gang med en revision af den gældende ordning, dels fordi det næppe var rigtigt at afgøre spørgsmålet om offentlighed uden nogen viden om, hvorledes lovgivningen om partsoffentlighed ville virke i praksis.

Under forhandlingerne om det nævnte lovforslag i det høje ting var der, tror jeg

jeg har lov at sige, i alt væsentligt enighed om i første omgang at nøjes med gennemførelse af partsoffentlighed i forvaltningen. Fra forskellig side blev der imidlertid ydret ønske om at få indsat en revisionsbestemmelse i lovforslaget med henblik på at sikre, at det høje ting inden for en kortere tid gjordes bekendt med, hvorledes loven om partsoffentlighed havde virket, bl. a. til brug for overvejelserne om, hvorvidt og eventuelt fra hvilket tidspunkt offentlighed i forvaltningen burde indføres. Den daværende justitsminister erklærede sig rede til at tiltræde et ændringsforslag, hvis der var et almindeligt ønske derom. Ja, ministeren sluttede med at udtale — jeg citerer —:

„Det er et rent praktisk spørgsmål: skal vi vælge 3 eller 5 år? Det kan vi diskutere i udvalget.“ (Folketingstidende 1963-64, sp. 4825).

I udvalget var der enighed om at vælge en periode på 5 år, idet man med justitsministerens tilslutning fremsatte forslag om indføjelse af den bestemmelse, der nu findes i partsoffentlighedslovens § 12, stk. 5, hvorefter forslag om revision af loven skal fremsættes for folketinget i folketingsåret 1969-70.

På denne baggrund må det være berettiget at gå ud fra, at forslagsstillerne har særlige grunde til ikke længere at være tilfredse med at afvente udløbet af den periode, man dengang enedes om. Formålet med fremsættelsen af det foreliggende lovforslag kan jo ikke være blot at minde regeringen om den nævnte revisionsbestemmelse. I sin åbningstale nævnte statsministeren jo netop, at regeringen har taget skridt til at få belyst, hvorledes partsoffentlighedsloven har virket i praksis, og at regeringen, når resultatet af denne undersøgelse foreligger, for sit vedkommende vil tage stilling til spørgsmålet om indførelse af almindelig offentlighed i forvaltningen.

Det var derfor med forventning, jeg satte mig til at læse det fremsatte lovforslag og bemærkningerne dertil, idet jeg regnede med at finde nye forslag og synspunkter, der kunne begrunde fremskyndelsen af revisionen. Forslagsstillerne må have mig undskyldt, når jeg siger, at jeg ærlig talt blev noget skuffet. Selve lovforslaget er — som forslagsstillerne selv gør opmærksom på — med en enkelt undtagelse identisk med offentlighedskommissionens lov-